

Arrest

nr. 104 838 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Armeense en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

De tweede bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Armeense origine, afkomstig van Znamenka. U woonde en leefde reeds 22 jaar in Oekraïne. U en uw gezin ondervonden voortdurende problemen omwille van jullie etnische afkomst. U baatte samen met uw man V. A. (...) (OV 6.855.382) sinds januari 2010 in het centrum van Znamenka een winkel uit waarin u keukenmaterialen verkocht. Voordien had u een voeding winkel uitgebaat tot eind 2009. Uw zaak met keukenmateriaal liep heel goed. In maart 2010 opende de broer van de burgemeester K. A. B. (...) in de stad een winkel waarin hij eveneens keukenmateriaal verkocht. In juni 2010 kreeg uw echtgenoot een hartaanval. Gezien zijn gezondheidstoestand achteruit ging, moest uw man een operatie ondergaan. Op 22 oktober 2010 werd uw man aan zijn hart geopereerd. Begin november 2010 werd uw man in het ziekenhuis lastig gevallen door twee personen. Zij lieten uw echtgenoot weten dat als hij en zijn gezin niet vrijwillig zouden vertrekken, zijn kinderen zullen gedood worden. Zij gaven jullie tevens de boodschap dat een gelijkaardige winkel was geopend en dat jullie jullie winkel moesten sluiten. Op 6 januari 2011 werd u door vier onbekende jonge mannen overvallen. Zij bedreigden u, scholden u uit en stelden dat jullie vrijwillig moesten vertrekken. U ging tegen deze aanval op het politiebureau een klacht indienen. Op 15 maart 2011, toen u samen met uw man ging wandelen, stopte een auto bij jullie met drie personen in de wagen. Deze drie personen, skinheads, stapten uit de wagen en sloegen jullie. U werd zwaar geslagen. Uw man klaagde deze aanval aan bij de politie. Op 4 mei 2011 werden u en uw man opnieuw aangevallen. U merkte op dat het dezelfde daders waren, die u ook op 6 januari 2011 hadden aangevallen. Opnieuw legde u een klacht neer. U was van oordeel dat het onderzoek door de politie niet correct werd gevoerd en u schakelde een advocaat in om uw belangen te behartigen. Ook uw zonen V. M.(...) (OV 6.855.389) en V. A. (...) (OV 6.855.386) werden lastig gevallen in Kirovograd waar zij studeerden en verbleven tijdens hun studies. Op 25 juli 2011 brandde uw woning af, toen jullie op bezoek waren bij vrienden. Na de brand stuurde uw echtgenoot u en de kinderen weg. Jullie verlieten op 1 augustus 2011 Oekraïne. U en uw zonen kwamen op 3 augustus 2011 in België toe waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenoot V. A. (...) bleef in Znamenka achter en regelde de verkoop van de goederen en van de woning. Op 9 december 2011 verliet uw echtgenoot Oekraïne. Hij kwam België binnen op 12 december 2011 waar hij dezelfde dag ook asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw Oekraïens binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, jullie huwelijksakte, verschillende documenten van uw winkel, drie verklaringen van de politie Znamianka d.d. 17 april 2011, 28 mei 2011 en 1 juli 2011, een verklaring van het departement voor brandpreventie Znamianka d.d. 30/07/2011, een verklaring van een advocaat d.d. 11 juli 2011, Belgisch medische attesten, de bewonerskaart van uw echtgenoot, rijbewijs echtgenoot en Oekraïens medisch attest van echtgenoot.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne hebt verlaten omdat u de burgemeester van uw dorp Znamenka en zijn broer vreest. Zij bedreigden en vervolgden jullie omdat jullie, als Armeniërs met een gelijkaardige winkel als de (broer van) de burgemeester, een concurrent waren en het land dienden te verlaten (CGVS 7/6/2012 p. 4, 10, 11, 13, 14; 26/11/2012 p. 9, 10; 18/01/2013 p. 4, 5)

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat er een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw asielrelaas. U verklaarde tijdens uw gehoor in juni 2012 dat de identiteit van de daders van de aanvallen op u en uw man door de politie niet kon worden geïdentificeerd. U verduidelijkte zelfs dat in het laatste attest dat u voorlegde vermeld werd dat ze de daders niet hebben kunnen identificeren (CGVS 7/06/2012 p. 5, 13; 26/01/2012 p. 6; 18/01/2013 p. 7). U werd gewezen op de inhoud van de documenten waar op elke verklaring vermeld stond dat de daders werden geïdentificeerd tijdens het onderzoek. Ook het laatste attest vermeldde deze vaststellingen (CGVS 26/11/2012 p. 6, 7). U wijzigde daarop uw verklaringen en bevestigde dat ze dat hadden geschreven op het laatste attest, maar dat u zeker was dat in één van de voorgelegde attesten stond dat de daders niet werden geïdentificeerd (CGVS 26/11/2012). Toen u geconfronteerd werd dat op alle drie de attesten werd vermeld dat de daders gekend waren, ontkende u dit en beweerde u dat ze steeds hadden gezegd dat de identiteit van de daders niet kon vastgesteld worden (CGVS 26/11/2012 p. 7). Het aanpassen van uw verklaringen en het ontkennen van de inhoud van de attesten, biedt geen uitleg voor de vastgestelde incoherenties. Gezien u zelf deze documenten voorlegde als ondersteuning van uw asielrelaas is het redelijk te verwachten dat uw verklaringen over de inhoud coherent en eenduidig zouden zijn.

Ook uw verklaringen over het in het bezit komen van deze voorgelegde politie verklaringen zijn zeer incoherent. U verklaarde tijdens het gehoor van 7 juni 2012 dat uw echtgenoot na uw vertrek uit Oekraïne de attesten was gaan halen bij de politie (CGVS 7/6/2012 p. 8). Ook op het gehoor in november 2012 gaf u aan dat alle drie de documenten door uw man werden afgehaald, maar dat u niet zeker was wanneer hij deze attesten had gaan halen, u dacht dat hij het eerste attest had afgehaald

nog voor dat u Oekraïne had verlaten. U stelde dat de documenten pas na tussenkomst van uw advocaat werden afgeleverd (CGVS, 26/11/2012 p. 4, 5, 7). Op het gehoor in januari 2013 maakte u duidelijk dat u nog in Oekraïne was, toen jullie de attesten kregen (CGVS 18/01/2013 p. 8). Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat deze politieverklaringen persoonlijk werden afgegeven op 17 april 2011 aan V. A. (...), op 28 mei 2011 aan V. L. (...) en op 1 juli 2011 aan V. L. (...). Vastgesteld moet worden dat uw bewering dat uw echtgenoot deze attesten, is gaan afhalen, en dat deze op één na pas werden afgehaald na uw vertrek op 1 augustus 2011 uit Oekraïne , opvallend verschilt met de inhoud van de drie attesten en met uw verklaring van januari 2013. Gezien uit de documenten blijkt dat aan u persoonlijk zelf twee van deze attesten werden overhandigd, is het redelijk te verwachten dat u coherent kan aangeven wie de documenten heeft ontvangen en wanneer deze werden ontvangen. Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen aan de waarachtigheid van deze attesten en de feiten die ze beschrijven.

Verder zijn uw verklaringen over wanneer u een advocaat inschakelde om uw belangen te behartigen tegenstrijdig. U beweerde op het gehoor van 26 november 2011 dat u de attesten die u voorlegde pas na tussenkomst van een advocaat had kunnen krijgen. U liet verstaan dat jullie pas in mei 2011 na de allerlaatste afranseling, naar een advocaat zijn gestapt (CGVS 26/011/2012 p. 5, 6). Toen u gewezen werd dat de attesten werden uitgereikt in april, mei en juni en dat u pas in juli contact hadden opgenomen met de advocaat, verduidelijkte u dat jullie naar een advocaat zijn gestapt na de tweede aanval op jullie. U situeerde op dat moment het eerste contact met de advocaat of wel in maart ofwel in april, maar u was zeker dat het na de tweede aanval had plaatsgevonden (CGVS 26/11/2012 p. 5, 7, 8). Op het gehoor in januari 2013 beweerde u zich niet te kunnen herinneren wanneer u naar een advocaat was gestapt. U gaf aan dat u vele keren contact met hem had gehad en dat het allemaal na de derde aanval had plaats gevonden (CGVS 18/01/2013 p. 10). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen over het contacteren van een advocaat, ontkende u uw verklaringen van het gehoor in november 2012 en bevestigde u opnieuw dat jullie pas na de derde aanval contact hadden gezocht (CGVS 18/01/2013 p. 13). Gezien u de advocaat inschakelde om jullie te helpen bij het juridische en gerechtelijk onderzoek van de aanvallen op jullie, kan verwacht worden dat u eenduidig kan aangeven wanneer jullie deze hulp hadden gevraagd.

Bovendien dient eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaringen over waar u en uw man de klachten na de aanvallen zijn gaan neerleggen, incoherent zijn met de verklaringen die uw zoon A. (...) hierover aflegde op zijn gehoor. U verklaarde op het gehoor van 18 januari 2013 dat de drie aanvallen telkens werden aangeklaagd bij de politie van Znamenka. U gaf aan in geen andere plaats naar de politie te zijn geweest (CGVS 18/01/2013 p. 7, 8). Echter uw zoon A. (...) beweerde op zijn gehoor dat uw klacht in Znamenka niet werd aanvaard en dat u daarom een klacht wilde indienen bij de politie in Kirovograd, waar ze u hadden laten weten dat u terug naar de plaatselijke politie moest gaan (A. (...) CGVS 8/6/2012 p. 10). U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon A. (...) en u antwoordde dat u behalve bij de politie van Znamenka niet naar de politie van een andere stad was geweest. U had tegen de politie van Znamenka gezegd dat u stappen zou ondernemen naar hogere instanties en u dacht dat uw zoon misschien dat bedoelde (CGVS 18/01/2013 p. 12). Deze uitleg overtuigt niet, gezien uw zoon duidelijk aangaf dat u naar de politie van Kirovograd ging om een klacht in te dienen omdat uw klacht in Znamenka niet werd aanvaard, en hij het niet heeft over mogelijke stappen naar hogere instanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u eveneens een verklaring van het departement voor brandpreventie d.d. 30 juli 2011 voor. U verklaarde op het gehoor van 26 november 2012 dat op 25 juli 2011 jullie woning in brand werd gestoken. Toen u gevraagd werd hoe de brand was ontstaan, gaf u aan dat u het niet kon weten omdat niemand thuis was. De brandweer had beloofd een onderzoek op te starten, maar ze hadden niets kunnen vaststellen, noch de reden, noch de identiteit. De brandweer vertelde jullie dat het mogelijks was ontstaan door de bedrading omdat deze oud was. Het was de enige versie die de brandweer had maar u had een andere versie in uw hoofd, namelijk brandstichting. U baseerde deze versie omdat de brand had plaatsgevonden in de periode dat jullie vervolgd werden en omdat de ramen van de winkel naast het huis werden stuk geslagen (CGVS 26/11/2012 p. 8). Het is weinig aannemelijk dat de brandweer, na onderzoek, niet kan vaststellen hoe de brand is ontstaan en het mogelijks te wijten acht aan oude bedradingen, u een attest overhandigd waarin zij bevestigen dat op 25 juli 2011 een "poging" tot brandstichting heeft plaatsgevonden op het adres F. (...)straat 62. Verder is de inhoud van deze verklaring van de brandweer merkwaardig daar er sprake is van een poging tot brandstichting, terwijl het attest terzelfdertijd verklaart dat de brand het gebouw heeft beschadigd. Deze vaststellingen volstaan om vraagtekens te plaatsen bij de authenticiteit van het neergelegde document en de feiten die ze beschrijven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat naar aanleiding van uw klachten er een rechtszaak werd opgestart nog voor uw vertrek uit Oekraïne. U had het vernomen van uw advocaat. (CGVS 18/01/2013 p. 9, 10, 11). Toen u gevraagd werd of u zich op de hoogte hield over de stand van zaken in deze

rechtszaak, antwoordde u dat u dat niet deed, dat u geen contact had met uw advocaat, enkel met uw vriendin. Omdat uw vriendin bang was, stopte u met haar te bellen. Toen u werd gevraagd of u sinds uw komst naar België geen contact had gezocht met uw advocaat, beweerde u dat jullie hem belden, maar dat niemand antwoordde. Misschien had hij zijn nummer veranderd (CGVS 18/01/2013 p. 11). Opgemerkt moet worden dat u desondanks onvoldoende pogingen ondernam om zich te blijven informeren over de rechtszaak betreffende uw problemen. Het stoppen met bellen naar een vriendin of uw advocaat niet kunnen bereiken op het oude telefoonnummer, zijn geen afdoende verschoningsgronden. Indien u werkelijk op de hoogte wenste te blijven van uw rechtszaak, zou u eenvoudigweg uw advocaat of de rechtbank ook schriftelijk kunnen contacteren, of zou u andere vrienden of het betreffende gerechtsgebouw telefonisch kunnen bereiken met de vraag om u op de hoogte te houden. Dit gebrek aan interesse doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

De bovenstaande vaststellingen, incoherenties en tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, ondermijnen dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. U verklaarde met de wagen vanuit Znamenka te zijn vertrokken en met deze wagen naar België te zijn gereden. U had geen reisdocumenten meegenomen en u wist niet welke reisdocumenten er voorzien waren. U had geen reisdocumenten gezien, evenmin had u vragen over de reisdocumenten gesteld. U weet niet via welk land u de Europese Unie bent binnengereden, noch via welke landen u naar België bent gereden. U gaf aan dat jullie grensovergangen zijn gepasseerd en dat de chauffeur alles regelde in een loket (CGVS 7/06/2012 p. 7, 9). Deze uitleg overtuigt niet. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Dit vermoeden wordt ondersteund door de tegenstrijdigheid in uw verklaringen over uw reispaspoort. U werd gewezen op uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaard had dat de persoon die u en uw zonen naar België hadden gebracht de reispaspoorten niet meer hadden teruggegeven (vragenlijst DVZ vraag 21), en u antwoordde dat u het niet had gezegd bij het eerste gehoor. U herhaalde uw verklaringen dat u de documenten niet bij jullie hadden onderweg naar België (CGVS 26/11/2012 p. 4). Deze uitleg is geen afdoende verklaring voor de verschillende versies over jullie reispaspoorten. Gezien het een illegale reis betreft naar België en het risico op ernstige problemen laat deze reis sterke indruk achter. Het redelijk te verwachten dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over de door u gebruikte reisdocumenten. Deze vaststelling is zwaarwichtig gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw reisroute. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, de bewonerskaart van uw man, uw rijbewijs, het rijbewijs van uw man, uw geboorteakte en jullie huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die niet worden in vraag gesteld. De documenten die betrekking hebben op uw handelszaak, tonen aan dat u een eigenaar was van een winkel die u uitbaatte, wat niet wordt betwist. Het medisch attest van uw man wordt evenmin betwist. Het beschrijft een medisch onderzoek en bevat geen aanwijzingen voor medische problemen ten gevolge van de door jullie aangehaalde feiten. De drie politieverklaringen, werden reeds hierboven besproken en gezien de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, wordt de authenticiteit van deze neergelegde documenten in twijfel getrokken. Dezelfde motivering geldt voor het attest van het departement brandpreventie. De verklaring van uw advocaat, opgesteld op 11 juli 2011, voor uw vertrek uit Oekraïne, vermeldt dat u en uw man hulp juridische hulp hadden gevraagd om een klacht "aangaande vervolging door hun etnische achtergrond" in te dienen, maar dat deze klacht niet werd behandeld door de rechtbank. Deze laatste verklaring is tegenstrijdig met uw verklaringen dat reeds voor jullie vertrek een proces voor de rechtbank is opgestart (CGVS 18/01/2013 p. 9, 10, 11). Hoe dan ook, dit attest kan de vervolgingsfeiten zoals ze door u zijn aangehaald, niet staven, noch kan het de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten herstellen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook uw zonen V. M. (...) en V. A. (...) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontvingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekende partijen de bescherming van dit land niet kunnen of om geldige redenen niet willen inroepen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft. Dit blijkt eveneens uit de vragenlijst (administratief dossier, stuk 26, p. 1) en uit de bijlage 26 (administratief dossier, stuk 28). Verwerende partij stelt verder dat eerste verzoekende partij ten aanzien van Armenië geen enkele vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet inroept. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat eerste verzoekende partij bijgevolg noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van Oekraïne dienen, het voorgaande in acht genomen, als overtuigend te worden beschouwd.

2.2.4.1. Verzoekende partijen laten weten het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om hen de vluchtelingenstatus te weigeren. De redenen die verwerende partij meent te kunnen aanhalen om hun verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen volgens verzoekende partijen niet worden weerhouden. Zij betogen dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij heeft beslist, er wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Zij benadrukken in hun verzoekschrift dat zij niet meer kunnen terugkeren naar Oekraïne omdat zij vrezen er het slachtoffer te worden van represailles en mishandelingen door leden van een criminele groepering die banden heeft met de autoriteiten – *"zij worden vervolgd omdat zij als etnische Armeniërs een gelijkaardige winkel hebben uitgebaat als de burgemeester van hun dorp"* – dat uit hun uitgebreide verklaringen wel degelijk blijkt dat zij en hun gezin gevaar lopen in Oekraïne, dat zij er onmogelijk een normaal en menswaardig leven kunnen leiden en dat zij in Oekraïne aan hun lot worden overgelaten.

2.2.4.2. De Raad wijst tweede verzoekende partij erop dat het zich louter niet akkoord verklaren met de verschillende motieven van de bestreden beslissing, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter herhalen van hun asielproblematiek, waar bovenstaand verweer in grote lijnen op neer komt, geenszins volstaat om deze motieven in een ander daglicht te stellen. De motieven van de bestreden beslissing dienen immers met concrete argumenten te worden weerlegd, waar tweede verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat zij ter gelegenheid van hun gehoren diverse en overtuigende elementen hebben voorgelegd waarmee zij wel degelijk konden aantonen dat hun verklaringen geloofwaardig zijn. De door hen voorgelegde stukken zijn volgens verzoekende partijen overtuigend en lieten geen twijfel bestaan. Het is duidelijk dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende,

onderzoek heeft verricht naar de door hen neergelegde documenten en zich ten onrechte verschuilt achter de zogenaamde tegenstrijdige verklaringen, aldus verzoekende partijen. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de hen neergelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande hun asielrelaas. Verzoekende partijen halen verder in hun verzoekschrift nogmaals aan dat de voorgelegde stukken minstens als begin van bewijs dienen te worden aanvaard, die in het kader van een grondiger onderzoek wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot hun problemen hadden kunnen verschaffen. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend nog naar en citeren een passage uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen om aan te stippen dat, hoewel de bewijslast in principe in de eerste plaats rust op de kandidaat-vluchteling, deze genuanceerd dient te worden en dat, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande beweringen, met name dat uit de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd en de documenten die zij hebben neergelegd wel degelijk kon worden besloten dat hun asielrelaas geloofwaardig is en dat verwerende partij geen, of minstens onvoldoende, onderzoek heeft verricht naar de neergelegde documenten, totaal voorbijgaan aan de inhoud van de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij. Immers, verwerende partij motiveert op omstandige wijze waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de opgediste asielproblematiek. Dat verzoekende partijen “*diverse en overtuigende elementen*” hebben aangehaald dewelke wel degelijk konden aantonen dat de verklaringen van tweede verzoekende partij geloofwaardig zijn, blijkt derhalve niet uit de bestreden beslissingen. Tweede verzoekende partij brengt dienaangaande geen concreet verweer aan. Verder wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, uit de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij duidelijk blijkt dat alle door hen neerlegde documenten in acht werden genomen en uitvoerig werden besproken. Het voormelde verwijt dat deze stukken niet of onvoldoende werden onderzocht door verwerende partij, kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden. Wederom merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich beperken tot het uiten van loutere kritiek, zonder echter op concrete wijze te argumenteren waarom er dan wel bewijswaarde zou moeten worden gehecht aan de voorgelegde documenten.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat, ook indien tweede verzoekende partij haar relaas niet kan staven aan de hand van documenten, hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, duidt de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* helemaal niet het geval is.

2.2.6.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij hun problemen ten onrechte heeft geringschat. Verder voeren verzoekende partijen aan dat verwerende partij geen, minstens te weinig, rekening heeft gehouden met de “*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatste*”, dat zij geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Oekraïne enerzijds en de opeenvolgende gehoren van tweede verzoekende partij anderzijds en dat zij net zo min rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die tweede verzoekende partij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Oekraïne. Verzoekende partijen wensen er in dit verband op te wijzen dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. *In casu* stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij hier niet in geslaagd is, aangezien zij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd, alsmede verklaringen die tegenstrijdig zijn met de inhoud van de documenten die zij heeft voorgelegd en met de verklaringen van haar zoon A. Verwerende partij motiveert in haar beslissing eveneens dat tweede verzoekende partij onvoldoende pogingen ondernam om zich te blijven informeren over de rechtszaak betreffende haar problemen en dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geheel in het ongewisse zou zijn over haar reisweg en de reisdocumenten die voor haar aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen. Verzoekende partijen trachten deze bevindingen goed te praten door te verwijzen naar het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Oekraïne en de gehoren op het Commissariaat-generaal, de traumatische gebeurtenissen die tweede verzoekende partij zou hebben meegemaakt en het feit dat verwerende

partij in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatste”*. De Raad stelt echter vast dat voormeld verweer niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor de verschillende motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partijen betogen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die tweede verzoekende partij zou hebben meegemaakt, merkt de Raad op dat tweede verzoekende partij – hoewel zij tijdens één van deze interviews wel heeft aangegeven te lijden aan stress en slapeloze nachten (administratief dossier, stuk 16, p. 17) en zij tijdens het derde interview misselijk werd (administratief dossier, stuk 4, p. 10) – tijdens haar gehoren echter geen melding heeft gemaakt van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou hebben weerhouden om coherente en juiste verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 4, 10 en 16). De Raad stelt eveneens vast dat tweede verzoekende partij geen enkel medisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar psychisch-medische toestand van die aard is dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Het verweer in kwestie kan dan ook niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Inzake het door verzoekende partijen aangehaalde tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die tweede verzoekende partij zou hebben meegemaakt in Oekraïne en haar gehoren op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er nogmaals op dat van tweede verzoekende partij – wier voorgehouden problemen zich hebben afgespeeld tussen november 2010 en 1 augustus 2011 en wier interviews op het Commissariaat-generaal hebben plaatsgevonden tussen 7 juni 2012 en 18 januari 2013 – mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift. Bovendien merkt de Raad op dat deze uitleg hoe dan ook niet kan worden toegepast op de meeste motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald. Zo ziet de Raad bijvoorbeeld niet in hoe het tijdverloop tussen de gebeurtenissen die tweede verzoekende partij in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt en haar interview op het Commissariaat-generaal een verklaring zou kunnen bieden voor het feit dat zij verklaringen heeft afgelegd die manifest onverenigbaar zijn met de inhoud van de attesten van de politie die zij heeft voorgelegd.

Betreft hun betoog dat er geen rekening werd gehouden met de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatste”* merkt de Raad op dat uit deze vage bewoordingen niet kan worden afgeleid wat verzoekende partijen hier nu precies mee bedoelen. Verzoekende partijen verschaffen immers geen enkele toelichting hieromtrent. De Raad kan met dergelijk verweer dan ook geen rekening houden.

Waar verzoekende partijen er in hun verzoekschrift nog op wijzen dat verwerende partij hun problemen ten onrechte heeft geringschat, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissingen echter blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte elementen die relevant zijn voor hun asielaanvraag mee in overweging heeft genomen teneinde haar beslissing te nemen (zie ook punt 2.2.11). Er kan door de Raad bijgevolg niet worden aangenomen dat de – als geheel ongeloofwaardig bestempelde – voorgehouden problemen door verwerende partij werden gebagatelliseerd. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partijen zich nogmaals beperken tot een loutere stelling, zonder deze concreet toe te lichten.

2.2.7.1. Verzoekende partijen laten weten het niet eens te zijn met het standpunt van verwerende partij, waar die de oprechtheid van hun verklaringen in vraag stelt om reden dat deze incoherenties en/of tegenstrijdigheden zouden bevatten. Zij zijn van oordeel dat de door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, aangezien deze “zogenaamde” tegenstrijdigheden niet de kern van dit relaas kunnen aantasten.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat het door tweede verzoekende partij aangebrachte asielrelaas geheel doorspekt is met tegenstrijdigheden, die, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissingen, wel degelijk raken aan de kern van haar asielrelaas en derhalve van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te ondergraven. Het door verzoekende partijen aangehaalde betoog dat verwerende partij ten onrechte de oprechtheid van haar verklaringen in vraag stelt omwille van deze tegenstrijdigheden, zonder echter enige concrete toelichting te geven omtrent dit standpunt, valt dan ook niet ernstig te nemen.

2.2.8.1. Verzoekende partijen vinden dat de verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de reisweg ten onrechte door verwerende partij worden aangewend om te besluiten dat haar asielrelaas

ongeloofwaardig zou zijn. Verzoekende partijen benadrukken dat hun vlucht uit Oekraïne enkel mogelijk was dankzij de hulp van de smokkelaar en zij halen verder aan dat de uitleg die tweede verzoekende partij heeft gegeven omtrent de omstandigheden van hun reis naar België wel degelijk aannemelijk is en minstens niet totaal ongelooftwaardig.

2.2.8.2. Opnieuw wenst de Raad tweede verzoekende partij erop te wijzen dat het niet voldoende is om zich niet akkoord te verklaren met de bestreden beslissing in haar hoofde, teneinde afbreuk te doen aan de verschillende motieven die erin vermeld staan. Het spreekt voor zich dat het louter volharden in de afgelegde verklaringen evenmin soelaas biedt.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van tweede verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van tweede verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat tweede verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat tweede verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Tweede verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van tweede verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij selectief te werk zou zijn gegaan, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stukken 29), dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal van 7 juni 2012, 26 november 2012 en 18 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van tweede verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Tweede verzoekende partij toont *in concreto* niet aan welke elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van tweede verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund

op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de als overtollig bestempelde motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT